

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMANE DIN BUCUREȘTI

APARE DE DOUA ORI PE LUNĂ

Redacția și Administrația:
ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

ABONAMENTUL

pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an
pentru cântăreți și paracliseri 100 lei pe an

SUMARUL

1. Imbrăcămintea clerului . . . Senior
2. Chipuri de preoți . . . Pr. Nicolae-Boteanu
3. Comentariu practic . . . Pr. Marin C. Ionescu
4. Buna Vestire . . . Pr. Manea Popescu
5. Prima apologie . . . Diac. A. N. C-tinescu
6. Ce este Milenismul? . . . Pr. Marin C. Ionescu
7. Mișcarea misionară . . . Pr. Manea Popescu
8. Cronica internă . . . Junior
9. Cronica externă . . . Cronicar, Pr. Stelian Iliescu și
Arhim. Fil. Jocu
10. Știri mărunte . . . *
11. Parohii vacante, etc. . . *

IMBRACAMINTEA CLERULUI

Deși nu „hainele fac pe om“, totuș orice om civilizat caută să se prezinte bine în societate, că așa-i societatea: pe un flenduros îl desconsideră.

Uniforma clerului ortodox este foarte frumoasă, plină de demnitate și cu gust. De sigur e ceva costisitoare, căci înghite foarte mulți metri de stofă. Din acest motiv în timpul de după război biserica a trebuit să fie mai îngăduitoare față de preot în privința hainelor. Eră un timp, când te îmbrăcai cum puteai și cu ce aveai. Unii nu aveau de unde cumpăra haine noi; iar cei mai mulți nu aveau cu ce cumpăra.

Tocmai din aceste cauze foarte mulți preoți se prezentau foarte rău. De ex. vedeai pe unii așa: Dedesubt un sac scurt de o culoare; pantaloni de altă culoare; în loc de mantie un pardesiu de altă culoare. Odată am văzut un preot — în loc de pardesiu — cu o jachetă scurtă de tot peste sacul lung. Și mai rea impresie face acela, care la mijloc nu-i încins cu nimic. Așa te poți purta în casă, în lăuntrul gospodăriei tale, etc.; dar în public trebuie să te încingi cu brâu negru; sau cum umblau bătrânii cu o curea neagră fie cu sau fără pafte.

Mai bine se prezintă ca îmbrăcăminte preoții din Basarabia și mai rău cei din Ardeal. Mulți poartă haine civile. În Ardeal în veacurile trecute preoții se purtau cei mai mulți în straietele poporului. Mulți deveniseră preoți din cântăreți de biserică sau țărani de frunte. Și azi rămâi foarte neplăcut atins să vezi pe preoții Ardeleni la o adunare protopopească, ținută în timp de iarnă. Li poți considera ca orice, numai preoți nu. Acest rău trebuie combătut.

Țimpurile s'au mai liniștit. Gospodăriile s'au mai refăcut. Plățile s'au mai ridicat, încât toți preoții trebuie să-și deie silința a-și procura un rând de haine preoțești, cu cari să se prezinte bine în fața lumii, ca și în această privință să-și menție prestigiul și demnitatea. Mai ales neîncinși la brâu să nu se arate în public.

SENIOR

CHIPURI DE PREOȚI

5.

Preotul Manole din Târgoviște

— bătut „purcărește“ de protopop —

Ascultați povestea unui amărât de preot, bătut, din porunca protopopului, în fața lumii, cu un ciomag de corn.

Manole grămaticul, feciorul lui popa Pană din satul Purcăreii Muscelului se străduiește să intre în cinul preoțesc, îndemnat de tatăl său, care i-a tot cuvântat «că preoția este de cât toate tagmele mai de cinste». Și cum Muscelul și atunci ca și azi era bogat în preoți, Manole al nostru abia găsește un loc de diacon în Târgoviște. L-a hirotonit vlădica Grigorie Sidis în ziua de 20 Noiembrie din anul 1790. Purtând cu cinste diaconia, Manole se învrednicește și de sfânta stepenă a preoției, îngroșând numărul preoților din bogata în biserici și în preoți Târgoviște de altă dată. Era preot supus, își plătia birul la vreme, precum și toate dările ce veneau din porunca mitropolitului se îndatora și le plătia mai nainte de cât alții, iar cusur nu făcea. Bogăția lui era patrafirul: cu el își hrănea trei copii nevârstnici și își chivernisea viața.

Era însă în Târgoviște pe atunci un protopop aspru și cu multă trecere la cei mari: protopopul Gheorghe, eclisiarh al Bisericii Domnești, ctitor la mănăstirea Băldana și care a protopopit peste 33 de ani. Altădată vă voi povesti viața lui mai pe larg. Acum vreau numai să arăt cât de aspru s'a purtat prea cucernicia sa cu bietul preot Manole.

În anul 1798 moare un mare negustor din Târgoviște. Slujba înmormântării lui se face în Biserica Domnească unde iea parte protopopul Gheorghe cu mare sobor de preoți, printre care era și preotul Manole. Sfînția sa, când s'a început slujba sfintei liturghii—căci atunci înmormântarea se făcea după sfânta liturghie—n'a făcut cuvenita metanie protopopului, ci a făcut «metania la jețul stăpânesc», căci așa l-a învățat răposatul arhieru Sidis care l-a hirotonit: «cei ce am sluji în liturghie să nu sărutăm mâna». Protopopul a socotit aceasta ca o detăimare a vredniciei sale, însă n'a zis nimic în vremea liturghiei și a înmormântării. Dar când alaiul era înaintea Bisericii Dom-

nești, protopopul pune pe un vâtaf, care «nu era nici diacon, nici preot, și cu un ciomag de corn bate purcărește pe preotul Manole, cât i-a fost chieful», în fața lumii adunate. Unii plângeau mortul, iar bietul preot bătut plânga de durere și de necinste.

Omenească întrebare: un preot bătut atât de strașnic mai are trecere în fața credincioșilor? Cuvântul lui și slujba lui mai fi-vor ascultate și căutate? Iar fără slujbe, cu ce să se ție el și ai săi?

Această obidă îl înecă pe preotul Manole, când „cu lacrimi fierbinți“ se plânga mitropolitului Dositei să-i facă dreptate, căci altfel—greu cuvânt—: „nici preoție nu-mi trebuie, nici preoteasă, căci ce-mi este mie bună preoția fără de cinste? Mai bine să mă duc în lume de cât să plâng cu copii în casă. Că dacă nu am preoția cu cinste, nici pâine nu am să dau copiilor. Că dacă ar fi fost cu perdea, cine nu pătimește în lume? Ci în vileag, spre privigherea tuturor, ca și când nu aș fi fost preot, ci cârciumăreasă“.

Și care a fost urmarea plângerii? A fost că protopopul Gheorghe a dăinuit o viață de om în protopopie, de și „a ponosluit darul preoției“, iar dosăditul preot Manole a purtat ponosul de popă bătut în fața lumii.

Cred că vreun preot mai bătrân va încheia sfârșitul acestei povești cu vorba: nici aspru fără măsură și cu prea multă putere ca protopopul Gheorghe de altă dată, dar nici moale peste măsură și fără nici o putere cum e Cutare protopop de astăzi.

Preotul NICULAE
de la biserica Boteanu

Vrăjmășiă acoperită mai mult rău aduce.

Nu sunt vremile sub cârma omului, ci bietul om subt vreme.

Cine se va îndemna la bunătați de nu se vor lăuda oamenii harnici în lume?

MIRON COSTIN

COMENTARIU PRACTIC

«Fericii cei curați cu inima că
acea vor vedea pre Dumnezeu!»

I. Ce este curățenia inimii și în ce constă ea? Distingem trei stări în curățenia inimii: Prima este starea vieții harice. — În această primă stare, inima este curățită de păcatul de moarte și desfăcută de păcatele veniale și întru totul pătrunsă de iubirea lui Hristos.

A doua treaptă este o stare virtuoaasă proprie vieții iluminate. În această stare, inima curată este o inimă ale cărei deprinderi rele sunt smulse spre a fi înlocuite cu moravuri sfinte — așa în cât pasiunile sunt mortificate și exercițiul virtuții se accelerează din clipă în clipă. Aceasta este aceea ce noi numim ființă virtuoaasă.

A treia stare este o stare de sfînțenie în stadiu de realizare intuitivă. În această a treia stare, o inimă curată este o inimă deslegată de toate creaturile și strâns unită cu Dumnezeu.

Nimic pământesc nu o împovorează. Ea nu este mișcată de cât de Dumnezeu. N'are bucurie; n'are mângâere; n'are durere și întristare; n'are dorință și teamă, decât după Dumnezeu, decât pentru Dumnezeu, de cât pentru slujba și slava lui Dumnezeu și pentru împlinirea voinei Sale Sfinte. Aceasta este ceea ce noi socotim „a fi sfânt”.

A te opri la prima treaptă, fără a aspira și a nizu la celelalte două trepte ale curățeniei interioare, este ceea ce noi numim a fi în stare de nelămurire — stare foarte periculoasă mântuirii noastre sufletești.

Inima noastră este ca un centru unde totul se începe și totul se sfârșește.

Simțirile noastre se încarcă cu fel de fel de impresiuni externe care mai de care mai necurate, pentru ca apoi să le reverse asupra inimii. Spiritul nostru, imaginațiunea noastră, memoria noastră sunt facultăți turburătoare, care clocotesc în interiorul nostru și vaporii ce exală ne atacă de moarte inima. Nu rare ori însăși inima este un sol ingrat, care nu așteaptă de cât ranchiunuri și patimi josnice, alimentându-te numai cu pofte nepermise și cu intențiuni vulcanice.

„Păstrează-ți inima cu toată sânguința deoarece din ea are început viața”. Proverbe IV, 23. În adevăr inima este cel dintău organ, care pulsează viață și este organul, care moare cel din urmă.

Inima trebuie păstrată însă în cea mai de-săvârșită curățenie — lucru care cere din partea noastră o necurată silință personală: „Cine poate zice: inima îmi este curată; sunt slobod de orice vină?” Proverbe XX.

Din pricina aceasta noi ne ascundem inima în fața oamenilor, urmând întru tot sfatul înțeleptului Solomon, care zice: „Să nu-ți arăți inima oricărui om”. Numai Mântuitorul are inima deschisă și plină de blândețe și cuvântul lui Dumnezeu ne îmbie în fiecare clipă: „Învățați de la Mine că sunt blând și smerit cu inima”. Mateiu XI, 29.

De aceea cu mare dreptate a zis psalmistul David: „Astăzi de veți auzi glasul Lui, să nu vă învățoați inimile voastre”. Psalmul 94, vers. 8.

În adevăr inima, care zace în necurăție și în nesimțire este totdeauna zăbavnică în a privi tainele crezurilor sfinte și este totdeauna gata a le simplifica până la desființare: „O, nepricepuților și zăbavnici cu inima a crede toate câte au grăit proorocii!” Luca XXIV, 25.

Inima este motorul central al vieții noastre religioase și dacă cineva are o inimă învechită în rele și în împotriviri bolnave, stinge toată puterea de purificare a Duhului Sfânt: „Tari la cerbice și netăiați împrejur la inimă și la urechi, voi pururea stați împotriva Spiritului Sfânt, precum părinții voștri, și voi”. Fapt. Apost. VII, 51.

Frica lucrează în voi prin inimă: „Mi s'a făcut inima în sân ca ceara topită” Psalmul XXI, 15.

Moartea noastră sufletească ca și cea trupească își are coșciugul în inimă: „Am fost dat uitării ca un mort în inimă”. Psalmul XXX.

II. Cei curați cu inima vor vedea pe Dumnezeu!

Ei îl vor vedea cu adevărat pe Dumnezeu în faptele Sale, în cărțile sfinte păstrate de Biserica Sa, în faptele providenței Sale și mai ales în lumea interioară a sufletelor lor. În adevăr, luminile, mângâerile și fericirile supranaturale cu care Dumnezeu umple din când în când inimile curate sunt ceva atât de dumnezeesc, în cât toate deliciale trupesti și fericirile lumii aceștia le apar ca cel mai înspăimântător supliciu.

În sfârșit ei îl vor vedea în Ceruri.

După înfruntarea celei din urmă boale, după ascultarea celor din urmă rugăciuni, după împărtășirea cu sfintele Taine și după ce va fi trecut prin scena răbdării finale, va merita într'adevăr să vadă pe Dumnezeu față către față, să se bucure de El și să-L iubească în veci de veci!

Dumnezeul meu! Pentru a trăi în teama Ta, în dragostea Ta ajută-mi să-mi desfășor viața mea în disprețul lumii. Câtă slavă pentru mine dacă n'aș avea alți vrăjmași decât vrăjmașii tăi, O Iisuse! Cât de fericit aș fi eu, dacă aș putea să sufăr ceva pentru Tine, care ai suferit atâtea pentru mine. Oricâte necazuri aș îndura pentru Tine, Doamne, n'ar fi decât roada credinței mele, și a dragostei mele curate, iar nu împlinirea dreptății Tale dumnezeiești. Dă-mi, Doamne, duh de pace cu vrăjmașii, duh de dragoste,

de îndurare și de îngăduială pentru toți oamenii, duh de legătură sufletească și a inimilor, care să mistue și să risipească neînțelegerile; pricinile, certurile și zizaniile dintre noi. Dă-mi, Doamne, și pacea cu mine însumi, care depășește toată înțelegerea omenească și pe care lumea nu mi-o poate da, Dumnezeule, curăță-mi inima mea prin Duhul Tău, aprinde-mi focul dragostei către Tine! Fă ca să fiu într'una strălucit de lumina Ta, să ard de căldura Ta, să duc o viață curată și fără prihană. Invrednicește-mă să-mi arăt această nevinovăție în deprinderile mele, în viața mea!

Dă-mi curățenia sufletească, singura demnă de numele Tău aci pe pământ și singura cu care ar trebui să pășim în Ceruri! Amin.

Pr. MARIN C. IONESCU
Biserica „Cuibu cu Barză“

BUNA VESTIRE

Cuvinte asupra evangheliei ce se citește în ziua de 25 Martie. Luca I 26—38

1. Ingerul Gavriil e trimis de Dumnezeu la Fecioara Maria, logodită cu Iosif Povestirea sfântului evanghelist cuprinde toate datele unui fapt istoric Trimiterea îngerului către Fecioara din Nazaret ne dă răspunsul la întrebarea: Cine e ales în fața lui Dumnezeu? (v. 26—27).

2. Ingerul își îndeplinește misiunea. Fecioara Maria ascultă, nu pricepe, se turbură, dar nu grăește niciun cuvânt, ci cugetă în sine. Cuvântul lui Dumnezeu, de multe ori, e greu de înțeles. Cine așteaptă, primește răspuns la orice nedumerire (v. 28-29).

3. Răspunsul îngerului stăruiește asupra arătării Mântuitorului în lume și asupra lucrării Lui. Arătarea Mântuitorului în lume și lucrarea Lui de mântuire au la temelie harul lui Dumnezeu: „ai aflat har la Dumnezeu“. Cineva poate fi nedumerit asupra acestui lucru, dar a-l respinge definitiv înseamnă a se condamna singur (v. 30-33).

4. Fecioara Maria trăiește sub stăpânirea elementului firesc, pe care-l putuse birui credința ei, dar nu-l putea desființa decât harul lui Dumnezeu. Răspunsul îngerului lămurește oă Dumnezeu, fiind atotputernic, folosește mijloace spirituale pentru a-și ajunge scopurile Sale spirituale de mântuire a sufletelor omenești. În viața creștinului adevărat stăpânesc alte legi decât cele ale firii (v. 34-37).

5. Fecioara Maria se încredințează că vestirea îngerului cuprinde adevărul veșnic și se predă în mâinile Domnului, primind harul Lui. Vestea bună despre iubirea Tatălui cerească, nu poate fi înțeleasă, decât prin primirea harului, care desființează orice socoteală firească. Rugăciunea pentru a primi harul lui Dumnezeu (v. 38).

—o—

1. Frați creștini. Praznicul de astăzi poartă

numele de Buna-Vestire, căci într'adevăr el ne amintește despre o veste bună, care pornește din lumea veșniciei și e purtată de îngerul Gavriil pentru a fi adusă și încredințată lumii pămâtenă. Pentru a doua oară coboară pe pământ îngerul Gavriil. Prima dată atunci când vestise preotului Zaharia, în biserică, dobândirea unui fiu, adică nașterea sfântului Ioan Botezătorul, înainte mergătorul Mântuitorului. Iar acum, după șase luni dela întâia trimitere, coboară pentru a vesti însăși nașterea Celui ce avea să aducă în viața omenirii înnoirea așteptată, pacea cerului și nădejdea nemincinoasă a mântuirii.

Ingerul Gavriil e trimis de Dumnezeu pentru a aduce pământului o veste bună. Nu e vorba de o veste bună, prin care să se sporească nădejile de până aci ale omenirii; ci e vorba de acea veste bună, care avea să îndeplinească toate nădejile de mai bine ale sufletului omenesc. Ah! Câte gânduri ne răsar în minte, gândind mai adânc asupra acestui fapt! Ingerul a fost trimis de Dumnezeu. De ce l-a trimis? Pentru că Dumnezeu, cunoscând nevoia grea în care se găsea omul, nu mai putea rămâne departe de el. Și doară această nevoie nu fusese aruncată de Dumnezeu asupra omului, ci omul și-o zămislise și o crescuse singur prin îmbrățișarea păcatului. Deci, trimiterea îngerului ne vorbește întâiu de iubirea prea slăvită a Tatălui cerească, care nu ține în socoteală păcatul omenesc, ci se apropie de om pentru a-l sfinți. Așa dar, cu câtă smerenie se cade să primim graiurile cuvântului dumnezeesc, în cari se cuprinde cea mai bună veste și singura veste bună pentru orice om. Doamne, binecuvintează-mi inima, ca auzind vestea bună

pe care mi-o trimiți prin îngerul Tău ales, să o primesc și eu, ca pentru mine și să descopăr în ea iubirea Ta.

Îngerul Gavriil a fost trimis de Dumnezeu „într'un oraș din Galileea, numit Nazaret, către o fecioară logodită cu un bărbat, care se chemă Iosif, din casa lui David; iar numele fecioarei eră Maria“. Trimiterea îngerului e arătată sub toate fețele unui fapt întâmplat aidoma. Nu lipsește nimic din tot ceea ce dorește să cunoască inima noastră despre această minunată trimitere. Căci lucrarea lui Dumnezeu se săvârșește potrivit înțelegerii și nevoilor omenești. Deci slăvind înțelepciunea lui Dumnezeu, care nu disprețuește neputința înțelegerii omenești, simțim inimile pline de bucurie când vedem că judecățile Lui sunt statornice și nepărtinitoare. Fecioara din Nazaret eră săracă, dar virtuoasă și întru totul încrezătoare în puterea și iubirea lui Dumnezeu. Faptul că se trăgea dintr'un neam regesc, din neamul lui David, în loc să-i dea pricini de mândrie și îngâmfare, o smeriă, făcând-o mai mult plecată voinții lui Dumnezeu. Doamne, învață-ne să pricepem cu toții, că în fața Ta prețuiesc numai comorile sufleștești și nu bogăția sau fala ce putem dobândi dela lumea din jurul nostru.

* * *

2. Să ascultăm acum în ce chip își îndeplinește îngerul sarcina dată de Dumnezeu. Și aci avem prilejul fericit să descoperim nesfârșita iubire a lui Dumnezeu, care îmbrățișează cu căldură slăbiciunile omenești și nu cedează până nu aduce deplină lumină în sufletele sincere și râvnitoare de binecuvântările Lui.

Îngerul, intrând la ea, i-a zis: „Bucură-te, ceea ce ești plină de dar. Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei“. Cuvinte, cu adevărat, de aur. Ele ne îndreptează privirile spre o temelie nouă a vieții. Căci, în deobște, omul își întemeiază dreptul la bucurie, deci la fericire, pe un altfel de temelie. După judecata omenească, nu se poate bucura decât cel ce e îndestulat cu darurile pământului acestuia, sau e înconjurat de lume multă și de neam ales, sau în sfârșit acela care primește laudele și cuvintele de bine ale mai marilor lui. Vestirea îngerului pune altă temelie bucuriei omenești. Această temelie însemnează dobândirea darului lui Dumnezeu, însemnează apropierea lui Dumnezeu de om și binecuvântarea dată de El faptelor săvârșite de om. Sfânta Fecioară își depășea firul vieții pe această temelie. Deaceia îngerul îi spune lămurit: „Bucură-te“, ai tot dreptul să te bucuri, căci bucuria ta răsare din rădăcini hrănite de Dumnezeu și binecuvântate de El.

O asemenea veste ne poate descoperi iubirea și judecata lui Dumnezeu; dar, cel puțin pentru moment, nu poate să ștergă atâtea și atâtea amintiri despre ispitele și încercările la cari e supusă ființa omenească în trup. O inimă smerită nu poate să uite luptele și slăbiciunile sale, chiar atunci când înaintea ei strălucește iubirea și puterea lui Dumnezeu. Căci acesta este adevărul:

cu cât iubirea și puterea lui Dumnezeu se descoperă mai arătat, cu atât omul își vede slăbiciunea și vinovăția personală. Cine nu are cunoștință de păcatul lui, e cu totul strein de iubirea lui Dumnezeu.

Sfânta fecioară s'a turburat de cuvântul îngerului. Turburarea ei este rodul binecuvântat al smereniei, care face să crească nevrednicia omenească în aceeași măsură în care sporește iubirea lui Dumnezeu. Turburarea ei mai este semnul rugăciunii pe care, în taină, o înalță către Dumnezeu ca s'o lămurească. În sfârșit turburarea ei este semnul înțelepciunii sănătoase, care o sfătuisse totdeauna să nu gândească despre sine lucruri prea mari, din cari apoi să iasă amăgiri și păreri de rău.

Deaceia, ne spune sfântul evanghelist, ea cugetă în sine ce fel de închinăciune poate să fie aceasta. Aceasta e calea cea mai bună atunci când te afli în fața unui fapt neînțeles: să cugeți în tine, să te retragi în lăuntrul tău sufletește și să cauți acolo luminile de cari ai nevoie.

Iubiți ascultători. Această clipă din viața Sfintei Fecioare Maria ne învață un lucru mare, și anume cum să stăm în fața graiurilor și chemărilor pe care ni-le face Dumnezeu. De multe ori ele sunt greu de înțeles. Și sunt greu de înțeles din pricina neputințelor noastre duhovnicești. Cu cât ne vom osteni să ne dăm seama mai bine de aceste neputințe duhovnicești, cu atât vom înlesni pătrunderea cuvântului lui Dumnezeu în sufletele noastre. Cine știe să aștepte, cine cugetă în sine la slăbiciunile sale și-și deschide auzul la sfaturile Mântuitorului, nu se poate să nu primească răspuns la orice fel de nedumerire sufletească.

* * *

3. Îngerul nu e strein de turburarea Sfintei Fecioare, căci continuând îi zice: „Nu te teme Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu. Și iată ve zămisi în sânul tău și vei naște un fiu și ve chema numele lui Iisus. Acesta va fi mare și Fiul Celui Prea Înalt se va chema și Domnul Dumnezeu îi va da Lui tronul părintelui Său David. Și va împărăți peste casa lui Iacov în veci și împărăția Lui nu va avea sfârșit“.

În această lămurire a îngerului găsim o descriere minunată și întru totul completă a persoanei Mântuitorului și a lucrării pe care o va săvârși El. Intruparea Mântuitorului și săvârșirea lucrării Lui de mântuire a omenirii nu se explică altfel decât ca un rod al harului lui Dumnezeu. În sfântul evanghelist Ioan cetim: „Dumnezeu așa a iubit lumea încât a dat pe Fiul Său Unul-Născut, pentru ca oricine care crede într'însul să nu piară, ci să aibă viață veșnică“ (III 16). Deci, datorită harului lui Dumnezeu, de care Fecioara Maria se învrednicise în fața lui Dumnezeu, Mântuitorul avea să se zămislească în sânul ei, să se nască, să îplinească toate făgăduințele încredințate neamului ales, cu deosebire lui David și să întemeieze o împărăție spirituală fără sfârșit.

Ascultați, evlavioși creștini? Iubirea lui Dum-

nezeu poate creia, peste viața pe care o cunoaștem noi și cu scopul de a înlocui această viață plină de păcate, o altă viață — o viață în care să stăpânească Iisus, o viață care nu va avea sfârșit.

Acesta este miezul vestei celei bune pe care o aduce îngerul sfintei Fecioare Maria și prin ea întregii omeniri. Pentru cel ce i-a în serios această veste, care totuși s'a dovedit plină de adevăr, se ridică fel și fel de greutăți înainte de a o primi și a o crede cu adevărat. Într'adevăr, oricare dintre noi poate fi nedumerit asupra voinții și puterii lui Dumnezeu, dar a stăru în nedumerire până la necredință înseamnă a te osândi singur. E lucrul păcatului dacă cineva nu poate întrezări cu niciun chip puțința unui altfel de viață decât aceea plină de sbuciumări, îngrijorări întunecate și lupte pornite din ură și dorință de slavă pământească. A rămâne neînțelegători față de împărăția nouă și veșnică pe care o vestește îngerul Gavriil prin zămislirea și nașterea Mântuitorului, înseamnă a crede în puterea veșnică a păcatului. Deasupra păcatului iată ni-se vestește puterea lui Dumnezeu. Biruința din urmă va fi, nu a păcatului, ci a lui Dumnezeu. Spre el deci să ne îndreptăm privirile și nu vă îndoiiți nici o fărâma, orice nedumerire adusă cu smerențe în fața Lui va fi risipită de cuvântul Lui lămuritor și plin de iubire.

* * *

4. Cuvintele îngerului, deși cuprinzătoare de adevăr veșnic și mântuitor, totuși se izbesc de o firească și nevinovată nedumerire din partea sfintei Fecioare Maria. Slăvind pe Dumnezeu pentru înțelepciunea, iubirea și puterea, pe care le descoperă nouă prin îngerul Gavriil, inimile noastre înalță laude sfintei Fecioare și se simte apropiate cu deplină încredere de ea, căci ea vorbește în numele nostru, arată nedumerirea omenească în fața gândului lui Dumnezeu și prin aceasta ne deschide cale spre cunoașterea adevărului veșnic, în întregimea lui.

Deci să ascultăm nedumerirea ce stăpâniă inima Sfintei Fecioare: „Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat?”. Nedumerirea ei e întemeiată pe conștiința că se găsește în starea firească a omului supus păcatului. Credința ei b'ruieste puterea păcatului, dar nu o desființase. Singur harul lui Dumnezeu avea această putere. Și pentru Sfânta Fecioară harul lui Dumnezeu s'a dovedit ca având putere de a desființa, de a stârpi cu totul orice urmă de păcat. Ea fecioară a fost și înainte de naștere și după naștere tot fecioară a rămas.

Să revenim însă la nedumerirea ei nevinovată. „Cum va fi aceasta de vreme ce eu nu știu de bărbat?”. Realmente, nedumerirea sfintei Fecioare se reduce la întrebarea ce a turburat totdeauna sufletul omenesc: Viața nouă vestită de Dumnezeu este un lucru care întrece puterile omenești; deci dar prin ce mijloace se va înap-tui? Nedumerirea pornește de acolo că omul se socotește și pe sine ca pricinuitor al acestel

vieți nouă. Pe când în realitate pricinuitorul ei este singur Dumnezeu.

Sfintei Fecioare îngerul îi răspunde că zămis-lirea și nașterea Mântuitorului se va face prin puterea Duhului Sfânt. Căci într'adevăr, nici nu putem cugeta că s'ar fi putut realiza și stator-nici o împărăție spirituală, ca cea a Mântuitorului, prin mijloace omenești, deci materiale. Pentru ajungerea scopurilor Sale spirituale, Dumnezeu folosește mijloace spirituale.

Afară de aceasta, sunt atâtea pilde de viață dela cari suntem datori să pornim, totdeauna când vrem să ne lămurim asupra unui lucru greu de înțeles. Îngerul vorbește sfintei Fecioare despre zămisirea minunată a Elisabetei, rudenia sa.

Deci, pentru înfăptuirea voinții lui Dumnezeu nu e nevoie de puterea omului, ci de puterea lui Dumnezeu, căci pe când omului multe îi sunt cu neputință de împlinit, la Dumnezeu nimic nu este cu neputință.

Iată-ne acum pe pragul unui gând plin de lumină, pe care Sfânta Fecioară Maria ni-l așează în mijlocul vieții sufletești: În viața creștinului adevărat stăpânesc alte legi, — și anume legile împărăției lui Dumnezeu — decât acelea ale firii cari sunt întemeiate pe neputința omenească și sunt roduri ale păcatului.

* * *

5. Cu acestea, îngerul Gavriil își terminase solia pe care i-o dăduse Tatăl ceresc. Nu mai avea nimic de adăugat la cele spuse. Așteptă numai răspunsul sfintei Fecioare. Și atunci Maria a zis: „Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul Tău!”. Eră tocmai răspunsul așteptat de înger. De răspunsul ei e legată toată bucuria și binecuvântarea pe care ne-o împărtășește acum Dumnezeu prin rânduelile sfințitoare încredințate bisericii. Deace'a, toți cei ce gustați iubirea lui Dumnezeu, descoperită prin jertfa de cruce a Mântuitorului Iisus și vă sprijiniți în viața aceasta pe puterea nebiruită a crucii Domnului, lăudați și slăviți pe Fecioara Sfântă, care primind și crezând pe deantregul vestea bună adusă de îngerul Gavriil, s'a predat în mâinile Domnului, folosindu-se de harul Lui.

Să ne rugăm Tatălui ceresc ca și pre noi să ne învrednicească de harul Lui mântuitor, pentru ca întemeiați pe el, să nu mai privim la socotelile și judecățile noastre omenești, ci credin-cioși bunei vestiri adusă de înger, să ne nevoim a dobândi împărăția cea veșnică întemeiată de Fiul Său și Mântuitorul nostru. Am'n.

Preot MANEA POPESCU

Asociația preoteselor reamintește doamnelor preotese că ori ce dar pentru bazarul de Sf. Paști, să se trimeată la D-na Negulescu, Biserica Batiște, care conduce bazarul.

PRIMA APOLOGIE A SF. IUSTIN MARTIRUL

XIV. 3. Cei ce la ură răspundeau cu ură, și se ucideau unii pe alții, și de obicei nu dădeau adăpost celor de alt trib, acum după venirea lui Christos ducem viața în comun, și ne rugăm pentru dușmani și căutăm să-i câștigăm pe cei ce pe nedrept ne urăsc, ca trăind după frumoasele precepte ale lui Christos, să fie nădăjditori împreună cu noi la răsplata din partea lui Dumnezeu, stăpânitorul tuturor. 4. Și ca să nu părem, că vă înșelăm, am crezut, că e bine, înainte de (orice) argumentare, să vă amintim puține din învățăturile (date) de acest Christos, iar voi, ca cei (ce sunteți) puternici și domnitori, veți judeca dacă este adevărat aceea ce noi am fost învățați și predăm (altora). 5. Învățăturile (date) de acesta sunt scurte și concise; căci nu era sofist, ci cuvântul său era puterea lui Dumnezeu.

XV. Despre cumpătare a spus acestea: «Cel care privește la o femeie pentru a o dori, iată a comis adulterul în inima sa înaintea lui Dumnezeu» (Mat. 5,28). 2. Și «Dacă ochiul tău cel drept te scandalizează, scoate-l; căci este mai de folos să intri cu un ochi în împărăția cerurilor, decât să fii aruncat cu doi (ochi) în focul veșnic» (Mat. 5,29; 18,9; cf. Marcu 9,47). 3. «Cel care ia în căsătorie pe femeia lăsată de alt om, comite adulterul» (Mat. 5,32; Luca 16,18). 4. Și «Sunt unii cari sunt făcuți eunuci de către oameni, unii cari s'au născut eunuci, și sunt unii cari s'au făcut eunuci singuri pentru împărăția cerurilor; dealtfel nu toți înțeleg aceasta» (Mat. 19,12). 5. După cum cei ce fac două nunți, conform legii omenesti, sunt păcătoși înaintea învățătorului nostru, deasemenea și cei ce privesc o femeie pentru a o dori; căci nu numai cel ce comite adulterul în fapt este pedepsit de el, ci și cel ce voeste să comită adulterul, întrucât lui Dumnezeu sunt cunoscute nu numai faptele, ci și gândurile. 6. Și mulți bărbați și femei de 60 și 70 de ani, cari din copilărie au fost învățați (în legea) lui Christos, continuă să rămână curați; eu mă mândresc (că pot) să vă arăt asemenea (exemple) în orice clasă de oameni. 7. Să amintim oare mulțimea fără de număr a celor cari au părăsit vițiul și au învățat aceste (precepte)? Christos doar n'a chemat la pocăință pe cei dreپți și cumpătați, ci

pe cei nelegiuți, vițioși și nedreپți. 8. El a zis astfel: «N'am venit să chem pe cei dreپți la pocăință, ci pe cei păcătoși» (Mat. 9,13; Luca 5,32). Căci Tatăl ceresc voeste pocăința păcătosului (mai mult) decât pedepsirea lui. 9. Despre iubirea tuturor a spus acestea: «Dacă iubiți pe cei cari vă iubesc, ce lucru nou faceți? Căci și desfrânații fac aceasta. Iar eu zic vouă: Rugați-vă pentru dușmanii voștri și iubiți pe cei cari vă urăsc și binecuvântați pe cei ce vă blestemă și rugați-vă pentru cei ce vă calomniază» (Mat. 5,44,46; Luca 6,32). 10. Iar pentru (datoria) de a da celor lipsiți, și a nu face nimic pentru glorie, a spus acestea: «Celui care cere, dați, și pe cel ce voeste să se împrumute, nu îndepărtați (Mat. 5,42,46; Luca 6,30). Căci dacă dați împrumut celor dela cari nădăjduiți să luați (înapoi), ce lucru nou faceți? și vameșii fac la fel (Luca 6,34). 11. Iar voi să nu vă strângeți comori pe pământ, unde molia și rugina le nimicește și hoții le sapă; strângeți-vă comori în ceruri, unde nici molia nici rugina nu le nimicește (Mat. 6,19-20). 12. Căci ce ar folosi omul dacă ar câștiga lumea întregă, șiși va pierde sufletul? și ce va da el în schimbul (sufletului) său? (Mat. 16,26); așa dar strângeți comori în ceruri, unde nici molia nici rugina nu le distruge» (Mat. 6,20). 13. Și «Fiți buni și milostivi, după cum și Tatăl vostru este bun și milostiv (Luca 6,36), și el răsare soarele său peste păcătoși și dreپți și răi (Mat. 5,45). 14. Nu vă neliniștiți ce veți mânca sau ce veți îmbrăca. Nu sunteți voi mai mult decât pasările și animalele? și Dumnezeu le hrănește. 15. Așa dar nu vă îngrijiți ce veți mânca și ce veți îmbrăca, căci știe Tatăl vostru cel ceresc, că de acestea aveți trebuință. 16. Căutați împărăția cerurilor, și aceste toate se vor adăoga vouă (Mat. 6,25 și urm., 31-33; Luca 12,22-24). Căci unde este comoara, acolo și mintea omului» (Luca 12,34). 17. Și «Să nu faceți acestea pentru a fi priviți cu admirație de către oameni; iar dacă nu, răsplată nu aveți dela Tatăl vostru cel din ceruri» (Mat. 6,1).

XVI. Și cele ce a spus, pentru ca să fim răbdători, supuși și pașnici față de toți, acestea sunt: «Celui ce te-a lovit pe un obraz, prezintă-i și pe celălalt, și celui ce-ți

ia cămașa sau haina, nu-l împiedeca (Luca 6,29; cf. Mat. 5,39). 2. Cel care s'ar mânia este expus focului. Celui ce te constrânge să-l însoțești o milă, urmează-l două. Iar faptele voastre cele bune să lumineze înaintea oamenilor, ca văzând să cinstească pe Tatăl vostru cel din ceruri» (Mat. 5,22,41,16¹).

(urmează)

Trad. de Diac. AL. N. CONST.

CE ESTE MILENISMUL ?

Milenismul, sau secta „Studentilor în Biblie“ a fost înființată în 1905, în America.

Intemeietorul ei a fost Charles T. Russel, un om fanatic care pretindea că numai el înțelege Biblia și creștinii sunt niște eretici.

După moartea lui Russel, a fost ales ca șef al sectei exmagistratul I. F. Rutherford, un om ambițios și fără scrupule.

Acum câțiva ani, acest Rutherford a tipărit o carte intitulată „Freedom for the Peoples“ adică : „Pace între popoare“.

În această carte I. F. Rutherford mărturisește că are ambițiuni politice și declară textual că „milenismul nu trebuie considerat drept organizație religioasă, sau spirituală“.

În continuare, exmagistratul propagă o serie de doctrine foarte apropiate de cea comunistă.

Oamenii nevoiași sunt îndemnați să proclame revoluția mondială și să frângă lanțurile capitalismului.

Despre așezămintele de stat și biserica creștină se spune, că ele trebuiesc dărâmate,

1. Citatele aduse de Sf. Iustin nu sunt absolut exacte în cuvinte cu locurile respective din Evanghelii. Apologetul uneori a adăos cuvinte, alteori a prescurtat citatele, pentru că scopul i-a fost de a expune învățăturile Mântuitorului așa încât să nu fie nevoie de interpretare la fiecare text. (Nota fr.)

fiind alcătuiri ale diavolului și simple mijloace pentru a menține sclavajul sub al cărui povară gem atâtea milioane de oameni.

Armata — spune Rutherford — trebuie disolvată și după desființarea tuturor frontierelor, să se proclame o republică mondială, condusă de mileniști (în frunte firește, cu deșteptul autor al cărții).

Cum au procedat Statele Unite față de mileniști. — Doctrina anarhică a milenismului a provocat din partea guvernelor Statelor Unite o energică reacțiune, deoarece în timpul războiului propagandiștii acestei secte au îndemnat pe soldații americani să refuze să lupte.

Și deoarece Rutherford a fost prins în flagrant delict ca uneltitor împotriva propriei sale țări, el a fost condamnat la muncă silnică pe viață.

Boala milenismului la noi. — Deoarece America este țara banilor, mileniștii au reușit să se organizeze — jertfind mari sume de bani — și în Europa.

În Ardeal, această sectă a fost organizată de d-l I. B. Sima și Filipoiu, cari însă văzând prăpastia ce-i desparte de ceilalți români, s'au trezit și au părăsit milenismul.

Evreii din Magdeburg. — Astăzi, conducătorii milenismului în Ardeal sunt doi unguri și anume: Marton Magyarosi și Dénes Faluvégi.

Conform descoperirilor Siguranței, ca șefi supremi ai milenismului ardelean figurează doi evrei germani cu sediul în Magdeburg: Dolinger și Balzereit.

S'a mai dovedit, că ei au pus în circulație în Ardeal un număr enorm de manifeste revoluționare și anticreștine.

Terenul de operație al „inocenților“ mileniști sunt centrele industriale și regiunile miniere.

(din ziare).

MIȘCAREA MISIONARA

MISIUNEA DIN TÂRGOVIȘTE. — În zilele de 1 — 4 Martie a. c., Târgoviștea Dâmboviței a fost câmpul unei binecuvântate experiențe. Aci s'a inaugurat o lucrare de chemare a sufletelor la Dumnezeu, deosebită de tot ce s'a putut face până în prezent în biserica noastră prin abundența mijloacelor întrebuintate, prin preciziunea scopurilor vizate, prin masa mare de creștini îmbrățișată

pentru un timp mai îndelungat și în sfârșit prin rezultatele fericite dobândite.

Nu am de gând să aduc niciun fel de laudă, nimănui, decât lui Dumnezeu, a cărui slavă am văzut-o strălucind cu putere și încălzind inimile tuturor celor ce au răspuns la chemarea făcută de misiune. Aș fi foarte mulțumit sufletește de-aș putea să prind, măcar în parte, revărsările duhului

creștin de care s'au învrednicit târgoviștenii prin puterea și iubirea Tatălui ceresc. Inițiativa a fost a P. S. Vicar arhiepiscopesc Titu S. Târgovișteanu: oboseala a fost, în primul rând, tot a Prea Sfinției Sale, care n'a lipsit delă postul de lucru nicio clipă în toate aceste patru zile și a preoților cari l'au însoțit: Părintele Grigorie Pișculescu, Părintele Toma Chiricuță, Părintele Gh. Comana, Părintele Mihail Șerpoianu și subsemnatul; lucrarea însă a fost a lui Dumnezeu. Dacă e vorba de laudă, cu aceasta ne vom lăuda și cu aceasta vom lăuda, înaintea oricăruia dintre smeriții lucrători din jurul Său, pe P. S. Vicar Titu.

Organizarea misiunii. Potrivit scopului precis urmărit de misiune, care eră de a determina un număr cât mai mare de creștini să primească darul duhovnicesc ce Dumnezeu împărtășește prin tainele sfințitoare: mărturisirea și împărtășania cu sfântul trup și sânge al Domnului, s'au fixat în primul rând locașurile de închinare din Târgoviște în care trebuia să se desfășoare lucrarea. Acestea au fost trei: biserica Curtea Domnească, biserica Stelea și biserica Sf. Nicolae-Andronești. Prin anunțuri tipărite și răspândite larg, creștinii erau vestiți că în fiecare din aceste biserici se va predica în zilele de 2, 3 și 4 Martie și anume dimineața între 10 — 11, după terminarea serviciului divin și seara între 6 — 7 după săvârșirea slujbei de seară (pavecernița). Pentru sistematizarea și mai deplină a lucrării, creștinii au fost împărțiți după pregătirea personală și deci după putința de a înțelege o expunere făcută mai greu sau mai ușor, la aceste biserici prin invitațiuni speciale: intelectualii și elevii ultimelor clase liceale la biserica Curtea Domnească, negustorimea și clasele liceale de mijloc la biserica Stelea, iar restul poporului și primele clase liceale la biserica Sf. Nicolae-Andronești. Se înțelege că această selecțiune s'a făcut în așa fel încât n'a știut nimeni decât organizatorii și aceasta prin mijlocul invitațiunilor speciale, în care se arată biserica unde e invitat fiecare.

Tema predicării a fost taina spovedaniei și a sfintei euharistii. Preoții târgovișteni au fost împărțiți la aceste trei biserici pentru a oficia, în sobor, serviciul divin în tot timpul cât avea să dureze misiunea.

Dela București, P. S. Vicar Titu Târgovișteanu a plecat în ziua de 1 Martie, însoțit de următorii preoți: Grigorie Pișculescu, Toma Chiricuță, Gh. Comana, Mihail Șerpoianu și cel ce scrie aceste rânduri. Poporul, vestit despre sosirea P. S. Vicar, ieșise în număr imens la gară, cu d-l Prefect al județului Dimitriu în frunte.

Prin bunătatea și spiritul de jertfă al părintelui Alexandru Popescu dela biserica Sf. Nicolae-Andronești, s'a servit masa, în tot timpul, în localul liceului internat de fete din Târgoviște, unde părintele Alexandru Popescu este președintele comitetului școlar, ca cel căruia i-se datorește în primul rând înălțarea frumosului local al școlii de fete. Incuartierarea preoților însoțitori ai P. S. Vicar Titu s'a făcut în casele fraților preoți locali, cari s'au arătat plini de zel și dragoste în ce privește înfăptuirea scopului misiunii.

Lucrarea săvârșită. Vineri dimineața, după săvârșirea serviciului divin, în sobor, de preoții locali, s'a predicat: în biserica Curtea Domnească de Părintele Grigorie Pișculescu, în biserica Sf. Nicolae-Andronești de Părintele Gh. Comana și în biserica Stelea de Părintele Mihail Șerpoianu. P. S. Vicar Titu a asistat și a binecuvântat adunarea creștinilor din biserica Curtea Domnească. Câteși trele bisericiile au fost suficient populate și dela început până la sfârșit a domnit o adâncă liniște, completă ordine și vie atențiune în rândurile creștinilor. În aceeași zi, după amiază, la ora 3, liceul militar dela Mănăstirea Dealului făcuse toate pregătirile pentru a primi vizita P. S. Vicar Titu. În sala mare, care servește de sufragerie elevilor școlii, erau prezenți toți elevii și D-nul Comandant al școlii Colonel Pascu în frunte. După prezentările cuvenite, Părintele Grigorie Pișculescu a cuvântat, între 3½ — 4½, despre Sfânta Scriptură și Biserică, arătând raportul real dintre ele: întâiu Biserica apoi Sfânta Scriptură. Corul liceului a intonat mai multe bucăți muzicale, iar P. S. Vicar Titu, într'o scurtă alocuțiune, a vorbit despre ostășia pământească și ostășia cerească, cari sunt două fețe ale aceleiași lupte pentru dobândirea bunurilor spirituale netrecătoare. În urmă s'a vizitat frumosul și preaîngrijitul local al școlii, de unde am pornit spre oraș cu admirabile impresiuni.

Seara, aceeași zi, între orele 6 — 7 s'a predicat: în biserica Curtea Domnească de Părintele Toma Chiricuță, în biserica Stelea de subsemnatul, în biserica Sf. Nicolae-Andronești de părintele Gh. Comana. P. S. Vicar a asistat și a binecuvântat adunarea creștinilor din biserica Stelea, vorbindu-le despre vrednicia creștinească, pe care mai ușor o poate dobândi creștinul folosindu-se de darul divin revărsat prin taina mărturisirii și a sfintei euharistii. Chiar în acea seară s'au spovedit la P. S. Titu mai multe persoane, între cari și d-l Prim Procuror. Numărul creștinilor asistenți, în toate trele bisericiile, a crescut, în adunările de seară, atât de mult încât numai aveau loc în biserică.

A doua zi, Sâmbătă, s'a săvârșit sfânta Liturghie de preoții locali, în sobor, la bisericiile amintite și s'a predicat: de subsemnatul la Curtea Domnească, de părintele Toma Chiricuță la Stelea și de părintele Mihail Șerpoianu la Sf. Nicolae-Andronești. Părintele Gh. Comana a predicat în biserica Lemnului, unde se adunaseră creștini în număr foarte mare. Școala de Cavalerie din Târgoviște și-a arătat dorința de a fi vizitată de P. S. Titu, pentru binecuvântarea arhierescă a trupelor. Deci, la ora 3 p. m. P. S. Vicar Titu, înconjurat de preoții ajutători, a mers la școala de cavalerie. Într'o sală spațioasă — sala de manej — erau strânse toate trupele, iar în mijloc așezată o măsuță cu sfânta cruce pentru rugăciunea ce avea să se facă. S'a înălțat un polihroniu de părintele I. Popescu-Simuleasa; părintele Toma Chiricuță a vorbit trupelor, P. S. Vicar a cetit molitfa de deslegare și apoi a vorbit grupului de ofițeri prezent la această solemnitate. S'a vizitat localul școlii.

La ora 5, în aceeași zi, se anunțase o conferință a părintelui Grigorie Pișculescu la sala de arme, o sală confortabil aranjată și cuprinzătoare până peste 1000 de persoane. A vorbit părintele Pișculescu cu convingere, cuvinte alese, argumentări constrângătoare pentru publicul ascultător de a primi teza susținută, cu căldură plină de văpăi deseori, înfărșit cu tot acel dar pe care i-l-a dat Dumnezeu—a vorbit despre nevoia pe care o are societatea actuală, cu deosebire, de o concepție spirituală a vieții care se bazează pe frica de Dumnezeu. Era de față atâta lume, încât niciun ac n'ar fi căzut jos: masă de capete, urmărind cu vădit interes firul meșteșugit tors, al conferinței. Spunea cineva: „Niciodată n'a văzut această sală atâta lume ca astăzi“. Erau acestea semne, din ce în ce mai vorbitoare, că lucrarea misiunii este binecuvântată, din ce în ce mai abundent, de Dumnezeu. Seara nu s'a mai predicat la nicio biserică. Ultima asaltare, pentru câștigarea integrală a sufletelor de partea împărăției lui Dumnezeu, avea să se dea Duminecă de dimineață, conform planului stabilit.

Intr'adevăr momentele trăite Duminecă dimineața, la biserica Curtea Domnească, au putut săpă urme adânci în conștiințele trezite ale creștinilor setoși de adevărul mântuitor. P. S. Vicar Titu a săvârșit sfânta liturghie înconjurat de un sobor de 4 preoți (Toma Chiricuță, Manea Popescu, protopopul Alexandru Popescu și Aramă) și doi diaconi (Evghenie Orghidan și Romeo Penescu). Predica a fost ținută de părintele Grigore Pișculescu, care a vorbit despre pacea în Hristos. Răspunsurile sfintei Liturghii au fost date de admirabilul cor al societății Cântarea României, condus de D-l Russu. Mulțimea creștinilor doritoare de a asista la sfânta slujbă, dar în imposibilitate de a căpăta cel mai mic locșor în biserică, pentru că se umpluse complectamente, a fost ținută în ordine numai cu ajutoare însărcinate cu aceasta. În urmă s'a împărțit gratuit, fiecărui creștin, broșuri dela Institutul biblic, un număr de Noul Testament, traducerea părintelui Pișculescu și diverse tipărituri creștinești, între cari și revista „Vestea Bună“.

Masa de amiază s'a luat tot la școala internat de fete, fiind invitați și toți reprezentanții instituțiilor din Târgoviște. După amiază am azistat la împărțirea premiilor acordate de filiala Solidaritatea, a Societății femeilor ortodoxe, celor mai buni dintre elevii școlilor din localitate, în urma unui concurs organizat de filiala Solidaritatea. Tot în acest timp am vizitat și am putut admiră ordinea, curățenia, frumoasa educațiune și pregătire ce se dă orfanelor de război prin zelul și sânguința D-lui Colonel Minculescu.

Rezultatele. Sunt frumoase, reale, bogate și slăvite, pentru că au pe ele pecetea puterii lui Dumnezeu. Și pot fi grupate în două: rezultate noi pentru ceia am fost lucrători și ajutători ai P. S. Vicar Titu și rezultate pentru masa creștinească a orașului Târgoviște.

Rezultatele cari ne privesc pe noi preoții sunt foarte importante prin aceia că am experimentat un mijloc de lucru, necunoscut până aci, că am

putut constata îmbrățișarea cu care poporul întâmpină o asemenea misiune și în sfârșit că ne-am întors cu puteri sporite și nădejdi întărite în biruința scopurilor urmărite de sfânta noastră biserică.

Rezultatele pentru creștinii mulți n'ar putea fi precizate mai bine decât ascultând mărturișirile pe cari le fac ei înșiși. Iar aceste mărturișiri n'au lipsit: fie că au fost făcute în convorbiri particulare, fie că s'au exprimat prin desfășurarea unui întreg convoiu după Vlădica prin oraș sau la gară cu prilejul plecării spre București.

Preot. MANEA POPESCU

MIȘCAREA IN CLER.

HIROTONII.—1. Seminaristul Atanasie Popescu, hirotonit preot în ziua de 11 Februarie a. c. pe seama parohiei Crețulești-Fălcoianu, Ilfov.

2. Seminaristul Ionescu N. Gheorghe, hirotonit preot în ziua de 28 Ianuarie a. c. pe seama parohiei Ulmi, Dâmbovița.

DECESE.—1. Preotul Gh. Cilianu din parohia Pleașovu, Teleorman, a decedat în ziua de 21 Ianuarie a. c.

2. Pr. C. Stănulescu dela parohia Babele, Vlașca, a încetat din viață în ziua de 24 Ianuarie a. c.

DEMISII.—1. Pr. Gh. Zamfirescu dela biserica Bărbătescu Vechiu din Capitală a demisionat din postul de paroh pe ziua de 1 Martie a. c., rămânând preot ajutător.

NUMIRI, DEMISII, ȘTERGERI, DIN STATE,—de cântăreți și paracliseri pe timpul 15-29 Februarie a. c.

1. Dumitru V. Săndulescu, se numește paracliser de data de 1 Februarie, a. c., la parohia Sf. Împărați din Ploiești jud. Prahova, în locul lui Gh. Oncioiu, demisionat pe aceeași dată.—2. Arghir Marinescu, se numește paracliser pe data de 15 Februarie, a. c., la parohia Olteni biserica Sf. Nicolae Jignița din Capitală, în locul lui Nicolae Dumitrescu demisionat.—3. N. Popa, se numește cântăreț pe data de 1 Martie a. c., la parohia Progresu-Belu din Capitală, în locul lui Gh. Enescu care a demisionat pe 1 Martie a. c.,—4. Florea M. Badea se numește paracliser la parohia Sf. Visarion din Capitală, pe data de 1 Februarie, în locul lui Cristea I. Pandele, demisionat pe data de 1 Februarie a. c.,—5. Popa N. Dumitru, se numește paracliser pe data de 1 Februarie a. c., la parohia Sf. Treime Ghencea din Capitală, în locul lui Vasile Petre, demisionat pe 1 Februarie a. c.—6. Nicolae Gavriluță, se numește cântăreț la parohia Sf. Nicolae-Sârbi din Capitală pe data de 1 Martie a. c., în locul lui Emil Protopopescu care a demisionat pe data de 1 Martie a. c.,—7. Stan Popescu, pe data de 1 Februarie a. c., se transferă de la parohia Ciolănești-Vale, la parohia Ciolănești-deal jud. Teleorman circ. II., în locul lui Ion Grigorie decedat.—8. Ilie N. Popa, pe data de 1 Februarie a. c., se transferă din postul de cântăreț de la parohia Provița de sus jud. Prahova, în postul de paracliser de la biserica Delea-Nouă-Kalist din Capitală, în locul lui Gheorghe Ogre-

zeanu, demisionat pe aceeași dată.—9. Călin Popescu de la parohia Berceni jud. Ilfov circ. II., se șterge din state pe data de 1 Ianuarie a. c., fiind îndepărtat din slujbă.—Ioan I. Andreescu, cântăreț la parohia Călinești jud. Prahova circ. II., decedat pe data de 1 Februarie a. c.,—11. Constantin

Mocanu, se pune în disponibilitate pe data de 1 Octombrie 1927, de la parohia Preasna-Nouă jud. Ilfov circ. III.—12. I. Popescu, cântăreț la parohia Măgureni jud. Teleorman circ. II., decedat în ziua de 1 Mai 1927.

C R O N I C A I N T E R N A

DOI INFĂPTUITORI.—Sunt doi preoți în două părți mărginașe ale Capitalei: Unul *Preotul Gheorghe Păunescu* în Cărmidarii de jos, altul, *Popa Nae Rădulescu* în cealaltă extremitate, în Tîrchi-lești sau Dichiu — cum i se mai zice — la punctul ce se chiamă „*la Făgădău*”; și unul și altul s'au inspirat dela cuvintele scripturei: „*cu credință se mută și munții din loc*”, și au pus în slujba cultivării poporului sufletul lor de „Apostoli”.

Opera lor? Două mărețe ateneie populare, ieșite ca din pământ, la adăpostul bisericii, și prin biserică, și anume: unul „*Căminul Cultural*” din Cărmidarii, inaugurat în ziua de 1 Februarie, ziua Sf. Trifon, patronul grădinarilor — care populează acest colț de capitală —; celălalt, „*Ateneul popular Dichiu*”, deschis în ziua de 19 Februarie. Nu știi ce să admiri mai mult: opera sau pe cei ce au înfăptuit-o, cum spunea d-l Primar Costinescu. „Acesta” — vorbind de Dichiu — este mai măreț; cellalt, fără a fi mai puțin impunător, vorbește mai mult de un adevărat apostol, omul de inimă și vrednic păstor, Pr. Gheorghe Păunescu.

Să vorbim pe rând de fiecare: Părintele Gh. Păunescu a făcut cel dintâi cămin cultural din capitală, la adăpostul bisericii și în slujba ei, în 1919. Era prea mic acesta pentru mulțimea de credincioși, adunată sărbătoarea la ședințele religioase.

De mult, de când încă nu încolțise ideea cercurilor pastorale, Pr. Păunescu le înfăptuise fără ordin.

În corpul căminului a instalat o bancă populară, cu care pe deoparte a venit în ajutorul micilor industriași și muncitori, iar pe de altă parte i-a pus și lui la îndemână mijloacele pentru scopul ce urmărea. Peste 2.000.000 lei, la clădirea căminului, i le-a plătit banca, din câtimile încasate dela cei împrumutați și alte donațiuni.

Ii arde biserica! Dumnezeu face ca prin această nenorocire să-l încerce, ca să iasă preotul Păunescu mai mare! În doi ani de zile ridică o nouă biserică, mult mai mare și mai impunătoare. Alte 2 milioane lei au fost strânși din popor, iar locașul Domnului își înalță acum maestos turlele spre cer, mai înalte decât toate casele dimprejur, ca niște brațe întinse, mulțumind creatorului pentru toate.

Căminul cel mic nu-l mai mulțumește. Ca un iluminat, nebun pentru o idee, se apucă să înalțe peste el altul; și în vreme ce, în interiorul celui mic zidea suflete, cu povețe din cărțile sfinte, pe din afară se înalțau zidurile materiale ale căminului, care se inaugurează la 1 Febr., după un an de sbucium și nopți nedormite.

Acesta este omul, aceasta este opera!

În ziua de deschidere, la sărbătoarea Sf. Trifon, patronul grădinarilor, s'a adunat lume multă, pe care nici biserica, nici căminul nu-i mai încăpeau. Slujba divină săvârșită de însuși P. S. Vicar Tit, a impresionat. Părintele protopop Moisiu a ținut predica ocazională. La praznicul dat în cămin, la care a participat pe lângă P. S. Vicar și alți reprezentanți ai patriarhiei, toți primarii Capitalei și membrii delegației permanente, pr. I. Popescu Mălăești preș. Societății clerului, Luca Paul din partea băncilor populare, St. Brădișteanu, director g-ral la Culte și un număr de vreo 400 grădinari, s'au întrecut toți a arăta meritele acestui valoros preot. Reținem cuv. d-lui primar Costinescu că: *dacă n'ar fi fost acest preot, aci era un pustiu. Că la adăpostul bisericii să ne strângem cu toții, mic și mare, că ea a fost, este și va fi cea mai de seamă instituție în țara noastră. Grație entuziasmului, trezit din credință, s'a ridicat acest măreț local de cultură, încât streinii venind, vor afla și în suburbiile cele mai depărtate, nu numai în centru, lucruri minunate.*

Au mai vorbit d-nii: M. Berceanu, Mincu N. Minovici, Mocionița, Pr. Băjenaru, Luca Paul etc., relevând meritele preotului Păunescu și ale sfetnicului său d-l Marinescu. Cuvine-se toată lauda acestui vrednic frate întru Hristos, care este sufletul unui colț al Capitalei; care a reușit ca dintr'o instituție financiară (Banca populară, ce rulează peste 30 milioane lei, să facă un mijloc de ajutorare al mulțimei nevoiaș, al bisericii și al scopurilor sale culturale.

ATENEUL POPULAR „DICHIU” este clădit mai din bogăție, cu bani gata, nu din bănuși săracilor. Din acest punct de vedere meritul e mai mare al celui dintâi.

A costat acesta peste 8 milioane și a ieșit o lucrare măreață. La înfiriparea acestui gând găsim numele: D-nei Lia Brătianu, Pr. N. Rădulescu, d-l Nae Făgădău și alți enoriași din Parohie.

La deschiderea lui au luat parte M. S. Regina Maria, A. S. Principesa Mamă Elena, I. P. S. Patriarh și Regent, Miron, D-l Ministru al Instrucțiunii Dr. Angelescu, D-l Ministru Stelian Popescu, D-l Primar Costinescu și alte personalități de seamă.

Numai din cuvântarea D-lui Costinescu am desprins lămurit că aceasta este opera bisericii, pentru cultivarea și educarea poporului.

Parcă conducătorii noștri s'ar feri să recunoască

acest merit celor ce-l au. Noi putem spune: că mișcarea începută în Capitală prin preoți, sprijinită sau nu de oficialități, deschide drum larg, nestăvilit de nimeni; iar dacă în acest avânt de a cuceri iarăș sufletele pentru credință și pentru biserică, preoțimea este ajutată în mare măsură de Primărie, în special prin reprezentantul său de seamă d-l Mihail Berceanu, ea a fost însă stimulată și pusă la muncă de cineva; iar acel cineva, asupra căruia se opresc gândurile tuturor, și numele i-l rostesc toate buzele cu venerație, este însuși Înaltul nostru ierarh, *conducătorul destinelor Bisericii și neamului: Patriarhul Miron*.

La picioarele lui deci se înclină și aceste două sanctuare de cultură, zămislite și crescute la adăpostul Bisericii.

ACADEMIA DE MUZICĂ RELIGIOASĂ. — În ziua de 5 Martie cor. ora 10 dim., s'au deschis cursurile primei **academii de muzică religioasă**, înființată în țara noastră, pe lângă Arhiepiscopia-Mitropolie a Bucureștilor din îndemnul și inițiativa proprie a I. P. S. Patriarh *Miron*. Este începutul înfăptuirii unei *părți* din dezideratele exprimate cu prilejul ridicării Bisericii române la rangul de Patriarhie, iar a căpeteniei sale la demnitatea de Patriarh. Dela suirea I. P. S. S. pe tronul mitropolitan în 1920, în fiecare an am avut surpriza unei noi înfăptuiri, unui nou drum deschis pentru munca preoțimii și poporului.

Biserică dominantă în stat, principiu înscris în constituție, după marele său discurs; unificarea bisericească prin legea și statutul de organizare; Patriarhia românească și Regența, sunt tot atâtea pietre prețioase la mitra de Arhipăstor; apoi înființarea unui Institut biblic, a cărui operă neprețuită este Noul Testament; intensificarea mișcării culturale printre preoți, școale clericale, studenți și popor; o prodigioasă activitate literară, semănată cu perle de discursuri la toate ocaziunile în întreaga țară mărită, ce se adaugă la volumele celor 30 ani de luptă națională, ca mărgăritarele pe salbă; vizite canonice obositoare, în eparhie, lăsând amintiri neșterse în sufletul și mintea celor ce i-au sorbit cuvintele înlănțuite; întronarea unei administrații corecte și muncă întinsă în toate corporațiile create prin noua lege de organizare, încât azi, după abia 2 ani de aplicare, se simt efectele fericite ale contribuției credincioșilor, cum n'a fost niciodată în țara noastră; o îngrijire a gospodăriei bisericii și începuturi „*de a clădi*” în tot locul unde era paragină: reședință, cămin pentru preoți, școală pentru cântăreți, tipografii și ateliere în mănăstiri, biserici și case parohiale prin parohii, și peste tot stimulând și îndemnând la „înăfăptuiri”; creare de fonduri” și fondulețe de tot felul, în cât numai la Arhiepiscopie sunt vre-o 10, economii și crutări de tot felul; agonisiri de averi pentru biserici (pământ) mănăstiri, Arhiepiscopie; locuri pentru sanatorii, la mare și la munte, cari să poată alina suferințele preoților și poporului, ca parte practică a

învățăturii teoretice; încât biograful, ce va trebui să facă numărătoarea atâtor fapte și să arate zbuciumul de zi și de noapte al marelui nostru stăpân, pentru binele țării și al Bisericii, se va găsi foarte încurcat, fiind copleșit de mulțimea lor. Cine știe câte se vor mai face și ce perspective se vor mai deschide în viitor, prin îndemnul său, încât îmi vine să zic că fericiti suntem cei ce trăim sub a sa înțeleaptă și rodnică oblăduire; iar scrisul meu este prea neîndemânatic spre a tâlmăci întreg vâlmășagul de simțăminte, numai gândind la marea figură, ieșită din adâncurile cele mai de jos ale poporului, pentru a conduce tot pe acest popor, de pe cea mai înaltă culme pe care un pământean se poate urca, *Patriarhul Miron*.

Nevoia înființării unei *Academii de muzică religioasă*, era de mult simțită.

Conștiința unității neamului nostru s'a menținut prin graiul sfințelor cetanii din biserică, acelaș pe tot întinsul țării, sub orice stăpânire ar fi fost.

Nu tot așa a fost cu cântarea în biserică: ea a primit influența din afară, încât în unele părți cum este prin Basarabia, Transilvania și Banat, aproape nu mai seamănă a cântare religioasă. Rolul de a colecta toate aceste melodii, din toate ținuturile românești, și a forma un singur fel de cântare specific românesc, îl va îndeplini această școală de înalte studii muzicale, unificând cântarea în biserică, ca și limba, ca și tradiția.

După aceia, până acum nu am avut o școală, unde să se pregătească cei ce vor duce mai departe meșteșugul de a cânta, de a învăța pe alții, cântarea religioasă. Academia își propune să dea pe viitor pe profesorii școalelor de cântăreți și preoți, pe conducătorii de coruri religioase, pe cunoscătorii mai adânci ai cântării psaltice. Aci va fi laboratorul care va face unificarea tuturor Românilor și în cântare și în slujbă bisericească, cum s'au unit politicește. Sunt atâtea nădejdi ce se pun în această nouă instituție, deschisă în sala Căminului „Patriarhul Miron”.

Era o idee care mocnea, trăia în sfletul tuturor; *aștepta plinirea vremii și pe omul care să o pună în aplicare*.

Ziua de 5 Martie a fost deci o zi mare pentru muzica noastră bisericească, că s'au împlinit așteptările atâtor vestiți psalți, adormiți cu această nădejde.

Cuvinte calde și înviorătoare a rostit cu acest prilej P. S. Vicar Tit. Târgovișteanul, vrednicul locotenent la Arhiepiscopie al I. P. S. Patriarh, făcând un scurt expozeu de ce însemnează artă, și ce loc ocupă muzica în concertul artelor, cum și rolul ce-l va avea noua noastră instituție. Schitează apoi programul de lucru al acestei școale, urând spor la muncă celor 170 studenți ce s'au înscris, venind din toate unghiurile țării la chemarea ei.

D-l *Popescu Pasărea*, profesor de Psaltică al Academiei și Președ. al Asociației Cântăreților, proslăvește această zi marea, când ia ființă dorința marilor înaintași ai cântecului bisericesc.

D-l Stancu Brădișteanu, aduce din partea Ministerului Cultelor elogii inițiativei conducătorilor

Arhiepiscopiei București, cari vor ca Biserica română să fie și în această privință în fruntea tuturor bisericilor orientale. Statul vede cu ochi buni aceste începuturi și va da sprijinul său material cu plăcere, când i se va cere.

Cursurile Academiei s'au și început în sala cea mare a școalei de cântăreți, cu d-nii Profesori: P. S. Tit Târgovișteanu, Ștefan Popescu, Ion Chirescu, I. Popescu Pasărea, G. Georgescu-Breazu,

I. Brăiloiu, Gh. Cucu, Gh. Folescu, I. Livescu și M. Vulpescu.

Pentru acoperirea primelor cheltuieli dela început, Primăria Capitalei a donat suma de lei 100.000 iar P. C. Protopop N. Popian, din subvenția județului Ilfov 20.000 lei.

Urăm noiei instituții spor la muncă și roade îmbelșugate.

JUNIOR

C R O N I C A E X T E R N A

Autoritățile bisericești superioare au primit o comunicare din partea unui oarecare arhiepiscop Atimios prin care se face cunoscut, că în America de Nord s'a constituit o biserică ortodoxă, catolică și apostolică de răsărit, independentă și cu organizație sinodală sub președenția sa; și cere să fie recunoscută și de stânta noastră Biserică. Deodată cu aceasta s'a comunicat și constituția *promulgată oficial*, a acestei organizațiuni ecleziastice.

Organizațiunea se intitulează așa: *The Holy Eastern Orthodox Catholic and Apostolic Church in North America*. (Sfânta Biserică ortodoxă, catolică și apostolică de răsărit din America de Nord), și are un sfânt Sinod al cărui președinte e Atimios Arhiepiscop de Brooklyn, iar secretar pe Reverendul Boris R. Burden, precum și un organ oficial de publicitate: *The Orthodox Catholic Review*.

Emblema după en-tête-ul adresei precum și petecia încrustată, sunt împodobite cu vechia pajură imperială rusească cu două capete. Apoi, comunicarea adaugă, că Misiunea siriană greco-ortodoxă din America de Nord recomandă și confirmă cele cuprinse în această comunicare.

Această organizație pare să fie pornită din dorința Arhierilor ortodoxi ruși din America de Nord de a eși din jurisdicțiunea patriarhatului din Moscova, — dorință exprimată de altfel și de Episcopul Evloghie dela Paris odată cu răspunsul dat scrisoarei Mitropolitului și Locotenent al Locotenentului de Patriarh Serghie dela Moscova.

La mișcarea aceasta se aliază și Misiunea siriană greco-ortodoxă din America de Nord. Ori cum, ne aflăm în fața unei mișcări de separațiune, cu intenția de a lua sub jurisdicțiune toate comunitățile de creștini ortodocși de orice naționalitate și de a constitui o Biserică autocefală ortodoxă în America de Nord.

Lucrările de constituire au avut loc în toamna anului 1927, începând dela Februarie și până la 14 Septembrie. La ele au luat parte Episcopii și Arhiepiscopii ruși din America de Nord, cari la 1 Decembrie 1927 au promulgat oficial Constituțiunea acestei Biserici.

Prezența pajurei imperiale rusești în emblema acestei organizațiuni însă, după câte văzurăm mai sus se explică suficient; iar atașarea misiunii siriene greco-ortodoxe de această organizație, misiune care atârnă canoniceste de patriarhia din

Antiohia, s'ar explica prin faptul că în vremea de acum patriarhia din Antiohia e cu desăvârșire în mâini rusești.

Chestiunea ne interesează din dublu punct de vedere: 1) Fiindcă e vorba de o nouă Biserică autocefală ortodoxă și 2) fiindcă în această organizație ecleziastică urmează să fie înglobate și parohiile ortodoxe românești din America de Nord. De sigur, atât canoanele cât și practica Bisericii ortodoxe răsăritene admit autocefalia și nu s'ar putea opune nimic valabil împotriva acestei autocefalii. Ca români însă, trebuie să recunoaștem că, dacă mișcarea de autonomie va reuși, pentru românii ortodoxi va fi o mare primejdie fiindcă îi va găsi într'o desăvârșită dezorganizare bisericească. Așa cum se prezintă ei bisericește, fără ierarhie locală, cu o jurisdicțiune canonică în patrie, ce-și păstrează gelos o neputincioasă autoritate, ce le împiedică organizarea într'o biserică puternică locală — cu legătură reală cu sfântul Sinod român din țară, cu siguranță că vor fi cutoptiți de celelalte neamuri ortodoxe, de ruși ori de greci, admirabil organizați și din punct de vedere național și din punct de vedere bisericesc.

Dar, tot mai e posibilitate ca primejdia ce amenință să fie înconjurată. Cu o singură condițiune, criza care bântue parohiile române ortodoxe din America de Nord să fie grabnic soluționată.

Dacă mișcarea de separațiune pornită de ruși, cu scopul de a se emancipa de patriarhatul din Moscova, acum împăcat cu regimul bolșevic, ar putea să se localizeze numai în marginile comunităților rusești din America, dacă după Arhiepiscopul Atimios, bărbat inteligent și abil și pe d'asupra și cetățean american, dar dublat de un aventurier, n'ar putea nimeni să se ia, nu i mai puțin adevărat că, în sânul comunităților române ortodoxe de mult s'au propus două soluții: 1) ori supunerea, în ce privește disciplina și organizarea către biserica episcopală (anglicană) din America ori 2) o autonomie cu un Episcop canonic român depinzând de Sf. Sinod din Țară. O conferință a românilor ortodoxi din America de Nord a avut loc la Petesburg în 1923 și acolo s'a desbătut, în lung și în lat, problema organizării lor, iar rezultatul discuțiunilor s'a rezumat în cele două propuneri, formulate către autoritatea canonică din Patrie. Până acum, însă, autoritatea canonică încă n'a binevoit să avizeze la mijloacele de remediere a crizei.

acest merit celor ce-l au. Noi putem spune: că mișcarea începută în Capitală prin preoți, sprijinită sau nu de oficialități, deschide drum larg, nestăvilit de nimeni; iar dacă în acest avânt de a cuceri iarăș sufletele pentru credință și pentru biserică, preoțimea este ajutată în mare măsură de Primărie, în special prin reprezentantul său de seamă d-l Mihail Berceanu, ea a fost însă stimulată și pusă la muncă de *cineva*; iar acel *cineva*, asupra căruia se opresc gândurile tuturor, și numele i-l rostesc toate buzele cu venerație, este însuși înaltul nostru ierarh, *conducătorul destinelor Bisericii și neamului: Patriarhul Miron*.

La picioarele lui deci se înclină și aceste două sanctuare de cultură, zămislite și crescute la adăpostul Bisericii.

ACADEMIA DE MUZICĂ RELIGIOASĂ. — În ziua de 5 Martie cor. ora 10 dim., s'au deschis cursurile primei *academii de muzică religioasă*, înființată în țara noastră, pe lângă Arhiepiscopia-Mitropolie a Bucureștilor din îndemnul și inițiativa proprie a I. P. S. Patriarh *Miron*. Este începutul înfăptuirii unei *părți* din dezideratele exprimate cu prilejul ridicării Bisericii române la rangul de Patriarhie, iar a căpeteniei sale la demnitatea de Patriarh. Dela suirea I. P. S. S. pe tronul mitropolitan în 1920, în fiecare an am avut surpriza unei noi înfăptuiri, unui nou drum deschis pentru munca preoțimii și poporului.

Biserică dominantă în stat, principiu înscris în constituție, după marele său discurs; unificarea bisericească prin legea și statutul de organizare; Patriarhia românească și Regența, sunt tot atâtea pietre prețioase la mitra de Arhiepiscop; apoi înființarea unui Institut biblic, a cărui operă neprețuită este Noul Testament; intensificarea mișcării culturale printre preoți, școli clericale, studenți și popor; o prodigioasă activitate literară, semănată cu perle de discursuri la toate ocaziunile în întreaga țară mărită, ce se adaugă la volumele celor 30 ani de luptă națională, ca mărgăritarele pe salbă; vizite canonice obositoare, în eparhie, lăsând amintiri neșterse în sufletul și mintea celor ce i-au sorbit cuvintele înlănțuitoare; întronarea unei administrații corecte și muncă întinsă în toate corporațiile create prin noua lege de organizare, încât azi, după abia 2 ani de aplicare, se simt efectele fericite ale contribuției credincioșilor, cum n'a fost niciodată în țara noastră; o îngrijire a gospodăriei bisericii și începuturi „*de a clădi*” în tot locul unde era paragină: reședință, cămin pentru preoți, școală pentru cântăreți, tipografii și ateliere în mănăstiri, biserici și case parohiale prin parohii, și peste tot stimulând și îndemnând la „înăfăptuiri”; crearea de fonduri și fondulețe de tot felul, în cât numai la Arhiepiscopie sunt vre-o 10, economii și cruțări de tot felul; agonișiri de averi pentru biserici (pământ) mănăstiri, Arhiepiscopie; locuri pentru sanatorii, la mare și la munte, cari să poată alina suferințele preoților și poporului, ca parte practică a

învățăturii teoretice; încât biograful, ce va trebui să facă numărătoarea atâtor fapte și să arate zbuciumul de zi și de noapte al marelui nostru stăpân, pentru binele țării și al Bisericii, se va găsi foarte încurcat, fiind copleșit de mulțimea lor. Cine știe câte se vor mai face și ce perspective se vor mai deschide în viitor, prin îndemnul său, încât îmi vine să zic că fericiti suntem cei ce trăim sub a sa înțeleaptă și rodnică oblăduire; iar scrisul meu este prea neîndemânatic spre a tâlmăci întreg vâlmășagul de simțăminte, numai gândind la marea figură, ieșită din adâncurile cele mai de jos ale poporului, pentru a conduce tot pe acest popor, de pe cea mai înaltă culme pe care un pământean se poate urca, *Patriarhul Miron*.

Nevoia înființării unei *Academii de muzică religioasă*, era de mult simțită.

Conștiința unității neamului nostru s'a menținut prin graiul sfințelor cetanii din biserică, același pe tot întinsul țării, sub orice stăpânire ar fi fost.

Nu tot așa a fost cu cântarea în biserică: ea a primit influența din afară, încât în unele părți cum este prin Basarabia, Transilvania și Banat, aproape nu mai seamănă a cântare religioasă. Rolul de a colecta toate aceste melodii, din toate ținuturile românești, și a forma un singur fel de cântare specific românesc, îl va îndeplini această școală de înalte studii muzicale, unificând cântarea în biserică, ca și limba, ca și tradiția.

După aceia, până acum nu am avut o școală, unde să se pregătească cei ce vor duce mai departe meșteșugul de a cânta, de a învăța pe alții, cântarea religioasă. Academia își propune să dea pe viitor pe profesorii școalelor de cântăreți și preoți, pe conducătorii de coruri religioase, pe cunoscătorii mai adânci ai cântării psaltice. Aci va fi laboratorul care va face unificarea tuturor Românilor și în cântare și în slujbă bisericească, cum s'au unit politicește. Sunt atâtea nădejdi ce se pun în această nouă instituție, deschisă în sala Căminului „Patriarhul Miron”.

Era o idee care mocnea, trăia în sufletul tuturor; *aștepta plinirea vremii și pe omul care să o pună în aplicare*.

Ziua de 5 Martie a fost deci o zi mare pentru muzica noastră bisericească, că s'au împlinit așteptările atâtor vestiți psalți, adormiți cu această nădejde.

Cuvinte calde și înviorătoare a rostit cu acest prilej P. S. Vicar Tit. Târgovișteanul, vrednicul locotenent la Arhiepiscopie al I. P. S. Patriarh, făcând un scurt expozeu de ce însemnează artă, și ce loc ocupă muzica în concertul artelor, cum și rolul ce-l va avea noua noastră instituție. Schitează apoi programul de lucru al acestei școli, urând spor la muncă celor 170 studenți ce s'au înscris, venind din toate unghiurile țării la chemarea ei.

D-l *Popescu Pasărea*, profesor de Psaltică al Academiei și Președ. al Asociației Cântăreților, proslăvește această zi măreață, când ia ființă dorința marilor înaintași ai cântecului bisericesc.

D-l Stancu Brădișteanu, aduce din partea Ministerului Cultelor elogii inițiativei conducătorilor

Arhiepiscopiei București, cari vor ca Biserica română să fie și în această privință în fruntea tuturor bisericilor orientale. Statul vede cu ochi buni aceste începuturi și va da sprijinul său material cu plăcere, când i se va cere.

Cursurile Academiei s'au și început în sala cea mare a școalei de cântăreți, cu d-nii Profesori: P. S. Tit Târgovișteanu, Ștefan Popescu, Ion Chirescu, I. Popescu Pasărea, G. Georgescu-Breazu,

I. Brăiloiu, Gh. Cucu, Gh. Folescu, I. Livescu și M. Vulpescu.

Pentru acoperirea primelor cheltueli dela început, Primăria Capitalei a donat suma de lei 100.000 iar P. C. Protopop N. Popian, din subvenția județului Ilfov 20.000 lei.

Urăm noiei instituții spor la muncă și roade îmbelșugate.

JUNIOR

C R O N I C A E X T E R N A

Autoritățile bisericești superioare au primit o comunicare din partea unui oarecare arhiepiscop Aftimios prin care se face cunoscut, că în America de Nord s'a constituit o biserică ortodoxă, catolică și apostolică de răsărit, independentă și cu organizație sinodală sub președenția sa; și cere să fie recunoscută și de stânta noastră Biserică. Deodată cu aceasta s'a comunicat și constituția *promulgată oficial*, a acestei organizațiuni ecleziastice.

Organizațiunea se intitulează așa: *The Holy Eastern Orthodox Catholic and Apostolic Church in North America*. (Sfânta Biserică ortodoxă, catolică și apostolică de răsărit din America de Nord), și are un sfânt Sinod al cărui președinte e Aftimios Arhiepiscop de Brooklyn, iar secretar pe Reverendul Boris R. Burden, precum și un organ oficial de publicitate: *The Orthodox Catholic Review*.

Emblema după en-tête-ul adresei precum și petetia încrustată, sunt împodobite cu vechia pajură imperială rusească cu două capete. Apoi, comunicarea adaugă, că Misiunea siriană greco-ortodoxă din America de Nord recomandă și confirmă cele cuprinse în această comunicare.

Această organizație pare să fie pornită din dorința Arhieriei ortodoxe rusești din America de Nord de a eși din jurisdicțiunea patriarhatului din Moscova, — dorință exprimată de altfel și de Episcopul Evloghie dela Paris odată cu răspunsul dat scrisoarei Mitropolitului și Locotenent al Locotenentului de Patriarh Serghie dela Moscova.

La mișcarea aceasta se aliază și Misiunea siriană greco-ortodoxă din America de Nord. Ori cum, ne aflăm în fața unei mișcări de separațiune, cu intenția de a lua sub jurisdicțiune toate comunitățile de creștini ortodocși de orice naționalitate și de a constitui o Biserică autocefală ortodoxă în America de Nord.

Lucrările de constituire au avut loc în toamna anului 1927, începând dela Februarie și până la 14 Septembrie. La ele au luat parte Episcopii și Arhiepiscopii rusești din America de Nord, cari la 1 Decembrie 1927 au promulgat oficial Constituțiunea acestei Biserici.

Prezența pajurei imperiale rusești în emblema acestei organizațiuni însă, după câte văzurăm mai sus se explică suficient; iar atașarea misiunei siriene greco-ortodoxe de această organizație, misiune care atârnă canonicște de patriarhia din

Antiohia, s'ar explica prin faptul că în vremea de acum patriarhia din Antiohia e cu desăvârșire în mâini rusești.

Chestiunea ne interesează din dublu punct de vedere: 1) Fiindcă e vorba de o nouă Biserică autocefală ortodoxă și 2) fiindcă în această organizație ecleziastică urmează să fie înglobate și parohiile ortodoxe românești din America de Nord. De sigur, atât canoanele cât și practica Bisericii ortodoxe răsăritene admit autocefalia și nu s'ar putea opune nimic valabil împotriva acestei autocefalii. Ca români însă, trebuie să recunoaștem că, dacă mișcarea de autonomie va reuși, pentru românii ortodocși va fi o mare primejdie fiindcă îi va găsi într-o desăvârșită dezorganizare bisericească. Așa cum se prezintă ei bisericește, fără ierarhie locală, cu o jurisdicțiune canonică în patrie, ce-și păstrează gelos o neputincioasă autoritate, ce le împiedică organizarea într-o biserică puternică locală — cu legătură reală cu sfântul Sinod român din țară, cu siguranță că vor fi cutoptiți de celelalte neamuri ortodoxe, de ruși ori de greci, admirabil organizați și din punct de vedere național și din punct de vedere bisericesc.

Dar, tot mai e posibilitate ca primejdia ce amenință să fie înconjurată. Cu o singură condițiune, criza care bântue parohiile române ortodoxe din America de Nord să fie grabnic soluționată.

Dacă mișcarea de separațiune pornită de ruși, cu scopul de a se emancipa de patriarhatul de Moscova, acum împăcat cu regimul bolșevic, ar putea să se localizeze numai în marginile comunităților rusești din America, dacă după Arhiepiscopul Aftimios, bărbat inteligent și abil și pe d'asupra și cetățean american, dar dublat de un aventurier, n'ar putea nimeni să se ia, nu i mai puțin adevărat că, în sânul comunităților române ortodoxe de mult s'au propus două soluții: 1) ori supunerea, în ce privește disciplina și organizarea către biserica episcopală (anglicană) din America ori 2) o autonomie cu un Episcop canonic român depinzând de Sf. Sinod din Țară. O conferință a românilor ortodocși din America de Nord a avut loc la Petesburg în 1923 și acolo s'a desbătut, în lung și în lat, problema organizării lor, iar rezultatul discuțiunilor s'a rezumat în cele două propuneri, formulate către autoritatea canonică din Patrie. Până acum, însă, autoritatea canonică încă n'a binevoit să avizeze la mijloacele de remediere a crizei.

Convingerea noastră, bazată pe date pozitive, este, că, dacă nu se va grăbi să se creeze pentru românii ortodoxi din America, o episcopie cu episcop canonic depinzând de Sf. Sinod din Patrie, ne vom trezi într-o bună zi puși în fața unui fapt împlinit pe care nu-l vom mai putea modifica.

Deja mai toate grupările ortodoxe din America de Nord au aderat la marea organizație *The National Council*, care e gata să le satisfacă toate necesitățile materiale și morale. Deci, iată un centru puternic de gravitație, care, cu siguranță, va atrage și comunitățile ortodoxe române, dacă cumva încă nu le-a atras.

Deosebit de aceasta să se țină în seamă că: a) situația juridică a comunităților române ortodoxe e și neclară și fără apărare față de legile americane; b) instrucția și educația copiilor de români, din lipsă de școli naționale, se face în școlile americane; c) lipsa de școli speciale pentru pregătirea unui cler bun recrutat din elementele locale, face ca nevoile religioase să fie satisfăcute de preoți recrutați la întâmplare, incapabili să poată face față pretențiilor.

Trebue să recunoaștem că nu ne este îngăduit să ignorăm mai mult problema religioasă a românilor ortodoxi din America de Nord. Tendințele și aspirațiunile lor se cer satisfăcute, și încă grabnic. Altfel o grea răspundere ne luăm în fața istoriei și a neamului.

Cronicar

— *Din biserica bulgară.* — Decanul Facultății de Teologie din Sofia, Protoiereul I. Goșev, preocupat de ridicarea religioasă-morală a popoului bulgar, găsește, că nu poate fi realizat acest lucru atâta timp cât nu va exista o preoție de mir cultă și serios inițiată în materia teologică.

Intemeiat pe statistica din 1924, Cucernicia Sa arată că din cei 2215 preoți, câți înnumără întreaga Bulgaria, abia $\frac{1}{3}$ au trecut prin seminarul teologic (sunt și 15-20 preoți licențiați, sau doctori în teologie). Restul de $\frac{2}{3}$ îl formează preoții cari nu au altă învățătură decât cea obișnuită în chilii, în școalele primare, în cele câte-va clase secundare, licee ori școli normale, deci preoți cari nu au studiat niciodată teologia în mod sistematic.

Pentru suprimarea acestui mare neajuns, Prea Cucernicia Sa recomandă: 1) Să se oprească hirotonia persoanelor cari nu posedă instrucție teologică, specială, 2) să se dea posibilitate seminaristilor, să învețe cum se cuvine una din limbile moderne streine: franțuzește sau nemțește așa încât să se poată folosi de literatura religioasă atât de bogată, scrisă în aceste limbi. 3) Să se organizeze, în vacanții, cursuri teologice pentru cei cari nu au absolvit cel puțin seminarul teologic. 4) Să se dea tot concursul posibil pentru ca seminaristii să urmeze Facultatea de Teologie. În orașe, să fie hirotoniți numai licențiați în teologie. Seminaristii, să fie obligați să-și continue studiile la Facultate.

— Deoarece învățământul religios este aproape inexistent în școala bulgară și deoarece poporului bulgar i-a fost dat, să facă o tristă experiență în tot intervalul de timp în care principiile creștine nu au mai fost împărtășite tineretului școlar, Sf.

Sinod Bulgar, sprijinit de marea majoritate a corpului profesoral, s'a adresat Ministerului de Culte cu următoarele propuneri: 1) În cursul primar, să se predea religia câte două ore săptămânal, la fiecare clasă. 2) În cursul secundar, să se predea religia cel puțin două ore săptămânal, la fiecare clasă. 3) Persoanele care vor preda religia vor avea următoarele titluri: pentru cursul primar — absolvenți de seminar; pentru cursul secundar — licențiați în Teologie. 4) Să se numească un inspector oficial pentru învățământul religios. 5) Programă va fi întocmită de teologi recomandați de Sf. Sinod. 6) Manualele de religie vor fi aprobate de Sinod.

— Societatea studenților teologi din Sofia a organizat un nou ciclu de conferințe. Dăm subiectul acestor conferințe: 1) Veacul Țarului Simeon în literatură (Ghenov). 2) Bogomilismul (Snegorov). 3) Rolul preoției noastre în epoca de renaștere (Zografov). 4) Creștinism și naționalism (Gheaurv). 5) Problemele sociale ale bisericii (Țancov). 6) Poezia bulgară și religia (Mladenov).

— Profesorii dela Facultatea de Teologie din Sofia obicinuesc să publice la finele fiecărui an școlar un anuar. Fiecare profesor tratează în mod academic o temă aleasă, după voie, din specialitatea sa. Sus numita Facultate ființează numai de 4 ani — deci 4 anuarii. Dăm ca titlu de informație cuprinsul ultimilor două anuarii.

Cartea III-a, 1925—1926. 1) G. St. Pașev, docent: Trebuința de un studiu științific în învățământul creștin ortodox al moralei p. 1-72: 2) N. Glubokovski, prof.: Mijlocitorul N-lui Testament p. 73-112: 3) I. Snegaroff, docent: Suprimarea patriarhatului de Ohrida, 113-138: 4) Dr. M. Pasnov, prof.: Probleme și întrebări ridicate în literatura teologică apuseană cu ocazia jubileului de 1600 ani dela Sinodul din Niceea (325), p. 139-150: 5) Dr. M. Posnov, prof.: Câteva cuvinte despre primatul papal: 6) Prof. I. Gosev, docent: Chipul istoric al Mântuitorului: 7) Iv. S. Markovski, docent: Poezia ebraică-biblică: 8) Prof. Dr. St. Țancov, prof.: Organizarea bisericii ortodoxe române.

Cartea IV, 1926—1927. 1) Iv. Markovski: Istoria traducerii sinodale, bulgare a Bibliei: 2) M. Posnov: Monahismul în sec. IV—XI 63-101: 3) M. Posnov: Sinodul din Sardinia și opera sa canonică, 63-100: 4) Miatev: Pictura monumentală în vechea Bulgaria, 131-146: 5) D. Diulgherov: Însemnătatea dogmei 151-170: 6) I. Snegarov: Câteva cuvinte asupra bornicului (culegerii) Homatian, editat de Pitra 171-183: 7) N. Glubokovski: Hristos și îngerii. (Analiză exegetică). Vers. 6-14. Cap. 1 Evrei 185-218: 8) I. Snegarov: Primul apostol bulgar Sf. Clement de Ohrida 335-337: 9) Pr. Goșev: Adnotări vechi, istorice, liturgice.

Pr. STELIAN ILIESCU

— Din revista „Panten“ aflăm că în America există o Biserică Ortodoxă greacă complet organizată. Are un sinod alcătuit dintr'un Arhiepiscop și trei episcopi, care se adună de 2 ori pe an. Fiecare Episcopie are o adunare bisericească alcătuită din tot clericii episcopiei și câte un membru laic, reprezentând fiecare câte o biserică ai cărei eorieși sunt organizați în corporațiune.

Acest reprezentant este ales de către consiliul enoriașilor. Adunarea bisericească episcopală, se adună odată pe an. Există și o „Adunare Bisericească generală” alcătuită din Arhiepiscop și Episcopi și 24 de membrii și unii și alții aleși câte 6 de către fiecare din cele 4 Adunări Episcopale. „Adunarea Bisericească generală” se adună odată la doi ani, toamna. Atribuțiunea acestei adunări este ca să ia hotărâri și aprobe măsuri privitoare pe totul cuprinsul Arhiepiscopiei Americilor de Nord și Sud.

Sub jurisdicțiunea acestei Arhiepiscopii sunt deja 160 de biserici (parohii organizate).

— *Caractere distinctive.* — Un episcop catolic din Japonia, venind în toamna anului trecut în Paris, a făcut o scurtă privire istorică asupra creștinismului de dogmă catolică în patria sa.

Din cele spuse de acest episcop rezultă: că primul misionar catolic anume Xavier a venit în Japonia la anul 1549. Numărul primilor creștini se ridică până la 300 de mii, însă pe la începutul sec. al XVII s'a pornit o persecuție crudă împotriva catolicilor și s'a oprit intrarea misionerilor în țară. Mulți însă au rămas în ascuns creștini transmițând tradițiunile creștine din generație în generație fără preoți. Abia de vreo 60 de ani când s'a abolit sistemul feudal, s'a proclamat și independența religioasă. Misionarul Petit Jean sosind în 1855 în Nacazachi a fost întâmpinat cu următoarele trei întrebări de către japonezii cre-

știni de acolo: 1) Șeful Vostru este în Roma? 2) Cinstiți pe Născătoarea de Dumnezeu Maria? 3) Sunteți necăsătorit?

Aceste întrebări au fost ultimile recomandări ale misionarilor periți în persecuție, ca să păzască pe proseliții lor de confrății lor protestanți.

Primatul Papal, cinstirea Născătoarei de Dumnezeu și celibatul sunt cele trei caracteristice prin care catolicismul a căutat să se deosebască de protestanți.

— Americanii sunt în toate originali. Poporul, care plin de entusiasm a primit pe Lindenberg după ce acesta a făcut primul sbor peste Ocean. Acest popor care a apotezat bărbăția și curajul lui Lindenberg, s'a adunat cu mii în fața Legațiunii Turcești ca să împiedice pe Ministrul turc Muhtar Bei—de a intra în palatul său. Noul ministru turc este socotit vinovat de vărsarea sângelui a 30 de mii de Armeni din Asia Mică în timpul marelui război. Timp de 3 zile el n'a putut intra în palatul său. Conștiința americană, care cinstește virtutea și însușirile frumoase, se simte jicnită de prezența acestui plenipotențiar și nu s'a dat înlături, ca să-și arate aversiunea și disprețul pentru tiranie și să stigmatizeze pe protagoniștii ei.

A fost nevoie, ca să intervină poliția înarmată, pentru ca după trei zile noul ministru să fie introdus pe ascuns în Palatul său.

Arhim. FILARET JOCU.

ȘTIRI MARUNTE

Luați aminte! Spre a evita eventualele confuzii în scrisorile oficiale sunt pofuite toate organele bisericești a nu adresa toate scrisorile la persoana patriarhului, ci sunt a se adresa așa:

1. „*Arhiepiscopiei ortodoxe române*” scrisorile ce privesc arhiepiscopia ortodoxă a Bucureștilor. Dealul Mitropoliei.

2. „*Sfântului Sinod*” Biserica Antim, cele ce privesc Sf. Sinod.

3. „*Patriarhiei române*” București str. Matei Milo Nr. 9, cele ce privesc patriarhia, biserica ca întreg.

4. Numai cele cu caracter strict personal se adresează pe numele Patriarhului.

Preotul paroh al parohiei Puchenii-Moșneni-Prahova și-a stabilit următorul program de lucru pentru timpul postului mare:

1. În săptămâna mare, dela începutul postului, slujbe religioase, Miercuri, Vineri și Sâmbătă, urmate de citiri și explicații biblice.

2. În fiecare Sâmbătă și Duminică (seara), ore de reculegere sufletească și catehizare: Acatistul Mântuitorului, al Maicii Domnului, Paraclis, urmate de îndrumări creștine-ortodoxe.

3. În toate Duminicile între orele 4-6 șezători culturale ținute de către Căminul-Cultural „Lumina” a cărui președinție o are preotul cu următorul program: o conferință cu aplicații morale, igienice,

gospodărești, etc., lecturi și coruri religioase și naționale.

Cu ajutorul autorităților locale s'au suspendat hora și cântecele lăutarilor pe tot timpul postului.

Conferințele generale pastorale se țin în luna Maiu a. c., Seria I în zilele de 22-23 Maiu și seria II în zilele de 29-30 Maiu. Ca și anul trecut se vor ține pe județ și anume în capitala județeană.

Subiectul teoretic este următorul: „Taina Sfintei Euharistii în lumina Noului Testament și a scrierilor Sfinților Părinți și acțiunea ei sfințitoare pentru creștin, față de susținerea sectanților că prezența Mântuitorului e numai spirituală, nu și materială”. Se poate citi în această chestiune lucrarea Părintelui Grigorie Pișculescu „Piatra din capul unghiului”, care se află de vânzare la Librăria Pavel Suru, Calea Victoriei București, și studiul publicat de Părintele Profesor I. Mihălcescu în Biserica Ortodoxă Română, Nr. 7. din Iulie 1927.

Subiectul practic este următorul: «Organizarea model a cancelariei parohiale:

Epitropia bisericii parohiale și Consiliul parohial din comuna Hălcărău jud. Prahova, prin raport special, ne comunică frumoasele fapte săvârșite de C. Preot Constantin Popescu-Bordeni în timpul de 3 ani al păstoririi sale în acea parohie, din care a plecat de curând transferându-se în altă parohie. Munca dezinteresată își găsește totdeauna prețuitori cinstiți și hotărâți.

DARURI, MULȚUMIRI ȘI FAPTE CREȘTINEȘTI

Consiliul parohial al Bisericii „Sf. Voevozi” din com. Izvoarele-Prahova, aduce mulțumiri recunoșcătoare credincioșilor de mai jos cari prin stăruința Părintelui Gheorghe, au făcut următoarele danii Bisericii parohiale: D-lui Ilință Găftoiu epitrop și Nio. Iosifescu consilier, pentru lemnul de cireș și lucrul unui frumos amvon pentru predică, D-lui Gh. Cepoiu cântăreț și bun pictor, recunoscut și de comisiunea Monumentelor istorice, pentru munca depusă la spălatul Sf. Icoane și alte reparațiuni dinlăuntrul bisericii, D-lui Gh. Gaftoiu pentru suma de lei 500 ce i-a dat pentru folosul Bisericii, D-lui Ilie N. Gaftoiu, pentru 4 mari stejari ce i-am pus stâlpi noiei clopotnițe; D-lui Gh. St. Gheorghescu și altora, pentru munca depusă la facerea ei, D-nii M. N. Panaitescu, El. Scorțeanu, Profira Gaftoiu, El. Mareș. Z. Tudoroiu, Floarea Cernat, M. Grigorescu, Ana Gabor, M. Gaftoiu, E. Burca, S. Neagu, E. Părvescu-București și D-rei Apriliana Medianu actriță a Teatrului Național din București pentru felurite covorașe, mahrame și prosoape, cu care am împodobit biserica.

Deasemenea și D-nei Mariuța Panaitescu pentru un rând complet de odăjdii de mătase, înalte cu fir lucrate de G. Constantinescu-București — în valoare de 25 000 lei și Maicii Preotese Maria Iliescu pentru 5 carpete, 3 perne mari pentru în Sf. Altar și mij-

locul bisericii, o dveră de mătase albastră artistic pictată de D-sa cu crini albi și un frumos epitrahil cunoscut cu motive naționale tot de D-sa, — cu care pentru prima dată, a oficiat Vlădica Tit în ziua de 22 Ianuarie a. c., — când a duhovnicit pre Părintele Gheorghe.

—o—

Se aduc mulțumiri publice D-nei Ana Anastasescu din Filipeștii-de-târg, care a donat bisericii locale un disc, o steluță și o copie pe argint marcat, aurite, în valoare de lei șase mii patru sute (6.400).

—o—

Se aduc călduroase mulțumiri d-nei și d-lui Filofteia și Niculae Constantinescu, fabricant de mezeluri din București, cu fiul lor Gheorghe, cari au donat bisericii din Filipeștii de Târg-Prahova un policandru cu 18 lumini, o cădelniță și o candelă în valoare de lei 24.183—doăzeci și patru mii una sută optzeci și trei.

—o—

Săteanul Ioniță Moisescu din parohia Nedela-Prahova a făcut bisericii locale următoarele donațiuni: Un rând vestimente în valoare de lei 22 000; Două sfeșnice împărătești cu lei 18.000; Un steag cu lei 3.000; Două sfeșnice portative cu 8 000; Una masă cu lei 2 000. Total . . . lei 53.000.

PAROHII VACANTE

Se scot la concurs pe ziua de 15 Martie a. c., următoarele parohii vacante:

1. *Parohia Hâtcărău*, din protopopiatul I Ploiești, cu 120 familii, cu casă parohială în bună stare, cu teren de cultură pentru personal și cu biserică în curs de reparație.

2. *Parohia Clărești*, protopopiatul II Budești-Ilfov, are 205 capi de familie, biserică parohială bună, 17 pogoane teren arabil, casă parohială, venitul epitrahilului se urcă la circa 3—4000 lei anual.

3. *Parohia Frunzănești*, protopopiatul II Budești-Ilfov, are 124 capi familie, biserică parohială bună, 17 pogoane serie parohială, casă parohială bună, venitul epitrahilului 1—2000 lei anual.

4. *Parohia Mironcești*, protopopiatul II Budești-Ilfov, are 339 capi familie, biserică parohială bună, 17 pogoane teren arabil, n'are casă parohială, venitul epitrahilului se ridică la 4—5000 lei anual.

5. *Postul de preot ajutător* la parohia Arsache, protopopiatul I Giurgiu-Vlașca. Parohia are două sate: Arsache și Bălării, cu două biserici bune. Are 809 familii, venitul epitrahilului se ridică la 10.000 lei anual.

Nu are casă pentru preot. Parohia are trei loturi de pământ, dintre cari numai unul în folosința personalului bisericesc.

6. *Parohia Necsești*, protopopiatul II Peret-Teleorman, are 350 familii, biserica de zid în stare bună, are 8 1/2 ha., pământ pentru folosința personalului. Veniturile epitrahilului se cifrează la circa 6000 lei anual. Casă parohială nu are.

7. *Postul de diacon* dela parohia Icoana din București, reînfințat în urma decesului preotului I. Mateescu, care fusese hirotonit preot în postul său bugetar de diacon numai prin favoare. Biserica are locuință pentru diacon, însă numai dela 1 Septembrie a. c. Salariul e plătit de C-toria bisericii Icoana, care până în prezent n'a achitat personalului bisericesc și sporul din Maiu 1927. Alte venituri până la circa 1000 lei lunar. Diaconul va ocupa însă și postul de secretar al cancelariei parohiei, plătit actualmente cu 1500 lei lunar de consiliul parohial.

Cererile însoțite de actele legale se înaintează protopopiei respective, în termen de 30 zile dela data prezentă a publicării.